

DOI 10.31558/2519-2949.2024.4.16

УДК 32-027.21:[327.5+32.019.5(495:560)](043.3)

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0295-5332>

Хилько М. І., Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4576-0703>

Товмаш Д. А., Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ОСОБЛИВОСТІ ШЛЯХІВ РОЗВ'ЯЗАННЯ МІЖНАРОДНИХ ПОЛІТИЧНИХ КОНФЛІКТІВ НА ПРИКЛАДІ ГРЕЦІЇ ТА ТУРЕЧЧИНИ

У статті здійснено аналіз особливостей шляхів розв'язання міжнародних конфліктів на прикладі Греції та Туреччини. Відповідно до визначених об'єкта, предмета дослідження та поставлених завдань запроваджується методологія, яка передбачає використання декількох методів і підходів. Застосовуються наступні методи: історичний метод дав змогу дослідити генезис конфлікту та виявити основні моменти у її розвитку. Соціологічний метод дозволив з'ясувати вплив міжнародних організацій на розв'язання політичного греко-турецького конфлікту. Функціональний метод використовувався для аналізу взаємозв'язку між політичними складовими конфлікту. Біхевіористський метод застосовувався для вивчення різноманітної поведінки в стратегії політики у розв'язанні конфлікту політичних лідерів, груп інтересів. Системний метод дав змогу розглянути конфлікт як цілісне політико-суспільне явище. Обґрунтовано, що зіткнення інтересів між двома країнами можна переосмислити, щоб врахувати причини невдач. Доведено, що необхідно вирішити проблеми як передумов для кращих відносин. Визначено, що між двома націями немає прямої ворожнечі чи конфлікту, натомість ідентичності були сформовані та сконструйовані відповідно до переваг режиму. Отже, політична культура та уявлення про держави як їх розуміють фіксуються у термінах норм, цінностей та їх зовнішньополітичних орієнтацій. Обґрунтована необхідність своєчасного врегулювання неузгодженостей між двома країнами, що сприяло б їх гармонійному розвитку, стабільності та ефективності системи міжнародних відносин. З'ясовано, що для вирішення конфлікту необхідний аналіз базових потреб соціальних груп, ступеня їхнього задоволення існуючими соціальними нормами та інститутами. Міжнародний конфлікт між Грецією і Туреччиною можна уявити як одну з форм прояву суперечностей у взаємовідносинах учасників системи міжнародних відносин на стадії загострення, коли нарізла необхідність їх вирішення. Зазначено, що усвідомлюючи цю необхідність, сторони здійснюють взаємні відкриті дії, які можуть бути застосованими в конкретній міжнародній обстановці.

Ключові слова: *політичний конфлікт, війни, національна ідентичність, інформаційна політика, демократія, методи вирішення конфліктів, колективне почуття власності, греко-турецькі відносини, пропаганда, міжнародний конфлікт, міжнародні відносини, етнічна напруга, насильство, популізм, міжетнічна ворожнеча, етнополітичний конфлікт, деескалація кризи*

Вступ. Конфлікт є суперечністю між людьми, колективами в процесі діяльності через непорозуміння, протилежність інтересів, відсутність згоди між сторонами. Греко-турецький конфлікт сягає корінням в історичне минуле та формується за впливу поточних наслідків. Тому він потребує широкого аналізу, чим відрізняється від минулого до сучасного. Дослідники аналізують відношення «я»-«інший» з розвитку аналітичного інструментарію, що включає моделі, шкали та класифікуючі схеми, що дозволяють виділяти різні модальності формування ідентичності.

Метою дослідження є визначити фактори міжнародних конфліктів на прикладі Греції та Туреччини та шляхи розв'язання конфлікту.

Методи дослідження. Відповідно до визначених об'єкта, предмета дослідження та поставлених завдань запроваджується методологія, яка передбачає використання декількох методів і підходів. Застосовуються наступні методи: історичний метод дав змогу дослідити генезис конфлікту та виявити основні моменти у її розвитку. Соціологічний метод дозволив з'ясувати вплив міжнародних організацій на розв'язання політичного греко-турецького конфлікту. Функціональний метод використовувався для аналізу взаємозв'язку між політичними складовими конфлікту.

Біхевіористський метод застосовувався для вивчення різноманітної поведінки в стратегії політики у розв'язанні конфлікту політичних лідерів, груп інтересів. Системний метод дав змогу розглянути конфлікт як цілісне політико-суспільне явище.

Результати дослідження. Інший для нас спочатку – своє зі зворотним знаком. Це засаднича асиметрія. Воно постає як вимога, як провокація. На домагання Чужого ми відповідаємо у творчій формі, тобто даємо те, чого не маємо. Яка ж роль цієї асиметрії? Філософським базисом розуміння цієї проблематики є напрацювання Вальденфельса, який зазначає, що досвід Іншого та Чужого постає як досвід нездоланної відсутності. Відсутність завжди пов'язується з небуттям, а отже, з ірраціональним, немислимим, що, у свою чергу, в людському вимірі зв'язується зі смертю, абсурдністю, що підкреслюється протягом всієї історії людства. Для Я "Інший" ірраціональний, немислимий. Тому викликає страх, неприязнь, прагнення уникнути його або знищити. Вальденфельс зазначає, що Я конститується в контрасті з Ти. Це включає контраст між Своїм і Чужим. Своє являє себе як доступне та приналежне, Чуже як недоступне і неприналежне [1, с. 4].

Це двозначне зведення досвіду Чужого до досвіду себе безпосередньо впливає на відносини між своєю та чужою культурами, в тому числі і політичними. Ми просто не маємо здатності усвідомити себе, без поглядів і відповідей Іншого. Справа в тому, що визнання ролі інших, необхідність поважати ті ж їхні потреби, які ми вважаємо беззаперечними для себе, – результат тисячолітнього політичного розвитку.

Еліас Каннеті пише: „Іншим” з легкістю приписуються аморальні якості і звички, які нерідко позбавлені будь-яких підстав. Належність до певної групи формує і базується на сумнівних судженнях і забобонах, що стосуються як своєї групи, так і групи інших. Цю диференціацію можна з успіхом систематизувати, відштовхуючись від поняття "уявна спільнота", введеного Бенедиктом Андерсоном. Спільність удавана, оскільки більшість членів окремої групи ніколи не мали і не хотіли б мати контактів один з одним – вони навіть не хотіли б чути один про одного. Проте вони зараховують себе до товариства. Якийсь аспект або якість різних індивідів зводиться в ранг підстави для включення в групу, і це, таким чином, мотивує диференціацію "ми" і всі інші. Ця якість, абсолютно довільно вихоплена з числа інших, набуває статусу головної відмінності, залишаючи осторонь переважну більшість інших якостей, загальних для "нас" і для "них". Як при серйозних, так і при незначних відмінностях може виникнути сильна або слабко виражена ворожість. Найменші відмінності, які настільки незначні, що непомітні погляду необізнаного, можуть породити ненависть, однак цього може і не статися [2, с. 154].

Різниця між „ми” і „вони”, заснована на найменш суттєвих якостях, може призвести до систематичної дискримінації.

К.Леві-Стросс вважає причиною виникнення даних понять і поглядів певні психологічні складності, які відчувають представники західної цивілізації при контакті з іншими культурами. Найбільш давня установка, безсумнівно, що має міцну психологічну підставу, оскільки має тенденцію проявлятися щоразу в кожному з нас, як тільки ми потрапляємо в несподівану ситуацію, полягає в простому відкиданні форм, в тому числі політичних, найбільш віддалених від тих, з якими ми себе ідентифікуємо. "Це не як у нас", "це не слід дозволяти" – такі реакції, передають все те ж відштовхування при зустрічі з життям і мисленням, нам чужими. Звичайно, досвід Чужого може також виходити з відрази або із суміші привабливості та відрази. Загалом розуміння Іншого передбачає акт комунікації. Однак Інший сприймається і як прихована загроза. Тут проявляється парадоксальна фігура Іншого: Інший необхідний для набуття реальності Я, але контакт з Іншим неможливий поза мовним простором загальних однакових політичних смислів [3, с. 773].

"Інший" в політичному просторі може бути тим, хто вибирає те ж, що і Я, як максимум – соратник по партії і політичній боротьбі; в соціальному просторі – член тієї ж соціальної страти, що і Я, а в оточенні – член мого безпосереднього оточення, близького кола; в національному просторі – це може бути представник тієї ж етнічної спільності, що і Я, з тими ж поглядами на природу і національне самовизначення. Тут "Інший" не протистоїть і не протиставляє себе Мені. Однак під цим терміном можна назвати і того, хто не поділяє мої цінності, але потенційно готовий їх, якщо не розділити, то зрозуміти. Інший може бути в політичному просторі – опозиціонером; в соціальному просторі – членом іншої громадської страти, який прагне зрозуміти вихідців з інших верств, але не має спочатку єдиної з ними системи цінностей і спільного минулого, що, безумовно, ускладнює розуміння, а іноді робить його і зовсім неможливим; в просторі національного самовизначення – це може бути представник чужого народу.

Ставлення до Іншого завжди передбачає протиставлення Іншого собі. Ще Левінас вказував на спосіб комунікації з Іншим – прийняття Іншого як іншого в принципі, іншої події. Чужість розуміється не як змістовий атрибут, а як принцип, що дає нам змогу не лише чужу систему, а й свої інститути, норми, цінності, звички розглядати з дистанційної точки зору зовнішнього спостерігача. Поки ми запитуємо, чим є Чуже і що воно означає, для чого воно є і звідки воно приходить, ми підпорядковуємо його попередньому знанню. "Інший" – це партнер не у випадковій комунікації, а в триваючому і постійно відновлюваному діалозі, тобто він існує в тому ж просторі смислів, що і Я.

Якби у політичній колізії не було таких віддзеркалювань, то не було б ніякого інтеркультурного поля, яке уможливило б пізнання власних можливостей і загроз для себе завдяки пізнанню Чужого. Порівняння саме є формою відповіді, в якій Чуже вимірюють іншим і порівнюють із ним.

Мерло-Понті посилається на „розширений розум”, який уможливорює "розширений досвід". Тобто перед людьми постає завдання розширити свій політичний розум, щоб дати йому змогу охопити все те, що в нас та в Іншому передре розуму та виходить за його межі. Якщо Своє утворюється через відокремлення від Чужого, якщо Чужого стосується те саме, то досвіди Свого і Чужого зростають взаємно. Ситуація змінюється, якщо ми відмовляємося від прямого визначення Чужого і замість цього сприймаємо Чуже як те, на що ми відповідаємо і неодмінно маємо відповідати, отже як вимогу, виклик, стимул. Будь-які мовлення і дія є різновидом поведінки, що відповідає. Це стосується і політичного світосприйняття.

Німецький філософ Карл Шмітт пише: „Будь-яке релігійне, моральне, економічне, етнічне чи інше протиставлення перетворюється в політичне, якщо воно досить сильне і може сприяти ефективному розподілу людей на друзів і ворогів". Шмітт вважає, що це має драматичні наслідки. Згідно Шмітту, поділ друг-ворог є політичним. Звертаючись до суспільного виміру, я погоджуюсь з тим, що поділ друг-ворог є політичним.

Дія політики полягає в збереженні власного існування і знищенні тих, хто йому загрожує, і немає майже ніякої можливості подолати це протиставлення шляхом переговорів. Примітна особливість цих винищувальних – це відношення між загарбником і жертвою, яке, з точки зору загарбника, є зворотним, тобто загарбник стає "істинною" жертвою. Провина покладається на жертву, яка зображується і розуміється як агресор. Людство не тому агресивне і постійно готове до боротьби, що розділене на партії, які вороже протистоять одна одній; воно структуроване саме таким чином тому, що це створює дратівливу ситуацію, необхідну для розрядки соціальної агресії [4, с. 18].

Дослідники визначають передумови для кращих стосунків. Саме турбота про військову безпеку домінувала в політичному мисленні, стратегіях і навіть у зовнішній політиці держав до кінця холодної війни. Незважаючи на це, після холодної війни стався зсув у проблемах безпеки, і традиційні проблеми військової безпеки залишилися в тіні нових проблем безпеки. Ці нові загрози безпеці варіюються від імміграції до проблем навколишнього середовища, від розширення зон торгівлі до контролю за торгівлею наркотиками, СНІДом тощо, які неможливо вирішити самостійно та потребують спільної відповідальності та співпраці між Грецією та Туреччиною. Тому обидві країни можуть «виграти» від більш тісного партнерства в епоху після холодної війни.

Розвиток співпраці та взаєморозуміння між Туреччиною та Грецією може також стати моделлю для регіонального співробітництва в Середземноморському регіоні, оскільки це сформує партнерство між європейськими та середземноморськими країнами на взаємовигідній основі.

Тоді, оскільки кращі відносини є вигідними для обох держав, які передумови для кращих відносин? Цей документ має на меті підкреслити певні важливі моменти, які могли б сприяти синтезу, з якого могли б випливати припущення щодо кращих турецько-грецьких відносин.

Як часто підкреслюється, глибока конструкція образів ідентичності перешкоджає шляху до кращих стосунків. Отже, спочатку денонсація попередньо сконструйованих ідентифікацій для нового будівництва є обов'язковою. Іншими словами, і Туреччина, і Греція повинні змінити свої переконання та політичні дії, навіть якщо це суперечить їхнім попереднім діям та політичним традиціям. Для того, щоб зробити цей проект можливим, спочатку греки повинні захистити себе від турецької «одержимості» як у військовому відношенні воюючої сторони. Османську імперію можна було сприймати як експансіоністську, як і всі інші Великі імперії, які контролювали Європу, Середземноморський регіон та Близький Схід. Це було цілком природно просто тому, що колишні імперії спочатку були організовані для завоювань, чия економіка залежала від сільського господарства, землі, робочої сили (включаючи військові цілі) та будь-якого майна, зібраного з придбаних земель. Крім того, незважаючи на те, що турки є основними спадкоємцями Османської

імперії, вони не є єдиними, оскільки Османська імперія була космополітичною імперією, що включала багато етнічних груп. Таким чином, не можна звинувачувати одних тільки турків у всіх діях, які були зроблені проти греків у минулому. Крім того, як і у випадку з найважливішою причиною конфлікту між двома націями, турецька інтервенція на Кіпрі, була явищем, відкритим для будь-яких інтерпретацій із різними виправданнями, які не можна вважати емпіричним доказом турецької агресивності. тому

Заклопотаний розум, що турки мають традицію експансіоністських емоцій, слід скасувати заради перспективи кращих турецько-грецьких відносин. Так само було зрозуміло, що сучасна Турецька Республіка, яка була заснована в 1923 році, має світські та демократичні традиції як спадщину свого засновника Мустафи Кемалю Ататюрка, який має бачення «миру вдома, миру у світі». Отже, хоча більша частина території Туреччини географічно відноситься до Азії і лише частково до Європи, її відносно демократична, світська політична структура та бачення членства в Європейському Союзі могли сприяти фальсифікації сконструйованого орієнталістсько-традиціоналістичного образу Туреччини.

Ще одна пропозиція, висунута в цьому документі, полягає в взаємному «визнанні» влади та впливу як Греції, так і Туреччини. Наприклад, Греція повинна поважати вплив Туреччини в центральноазіатських республіках, а також її особливу роль між Сходом і Заходом. Це цілком природно, якщо взяти до уваги геополітичне розташування Туреччини, культурні, релігійні та історичні зв'язки з регіоном. Подібним чином Туреччина повинна поважати роль Греції на Балканах як найбільш процвітаючої православної країни. За винятком багатих західних країн, обидві держави є найбільш процвітаючими національними державами свого географічного регіону, де проживають турецькі та грецькі меншини походження. Тому цілком нормально, що обидві держави визначили свій статус як «протекторат» меншин, які проживають в інших країнах регіону. Іншими словами, як держави, так і нації мають особливу історію, культуру та прагнення, які не обов'язково утворюють зіткнення інтересів, але спільну точку для співпраці заради спільних інтересів. Узагальнюючи, відповідність за характером державних утворень з точки зору об'єктивних установ могла б стати основою для взаєморозуміння та нормами для кращих стосунків.

Додатково до цієї точки зору засудження використання зовнішньої політики для внутрішньої популярності є ще одним важливим моментом. Це означає, що ні Греція, ні Туреччина не повинні використовувати турецько-грецьку ворожнечу як виборчу кампанію. Крім того, має бути політична воля стосовно усунення проблем. Наприклад, чи дасть розширення територіального моря та повітряного простору в Егейському морі якусь особливу перевагу Греції з точки зору економічних і політичних вигод? Подібним чином, що втратила б Туреччина від прямих переговорів з Грецією щодо її «чутливих» проблем, таких як Кіпр та Егейське море? Для того, щоб знайти спільну мову, кожна сторона спочатку дискредитує політику, оскільки «їхня» інтерпретація політики та коментарі є абсолютно правильними. У тому ж ключі, останню примітку слід залишити для інтерпретації історії та впливу цих історично створених цінностей на грецьке «Я» та турецьке «Інше» образи ідентичності.

Волкан та Іцковіц, Виходячи з цього твердження, на жаль, як підкреслили «технічні, правові та політичні аспекти турецько-грецьких проблем були давно забуті, поступившись місцем міфічному, містичному протистоянню, навантаженому страхом, ворожнечею та «психологічним» занепокоєнням». [5, с. 4].

Леві-Строс пояснив це тим, що історичні події передаються пізніше поколінь немає впевненості, чи трансформація відбулася свідомо та з чіткою ясністю. Такий результат був неминучим, враховуючи тісний зв'язок між владою та знаннями.

Як стверджує Фуко, знання виробляється єдиним процесом, який не є ані об'єктивним, ані природним [6, с.29]. Іншими словами, знання ніколи не буває необумовленим, а суб'єкт знання знаходиться в політичному та історичному контексті та обумовлюється ним і змушений функціонувати з певними поняттями та категоріями знання. Іншими словами, через суверенітет незалежної грецької держави певні епістемологічні диспозиції сконструювали знання, яке служить для подальшого розрізнення турецької «іншої» ідентичності. Передбачуваним результатом цих практик було рівняння відмінності чи відмінності із загрозою чи небезпекою, хоча це не було складовою ідентичності, заснованою на обмеженій територіальній державі.

Таким чином, Клод Леві-Строс, розуміючи міфи відповідно на інтелектуальні проблеми та суперечності в людських відносинах, визначив, що слід розрізнити успадковані знання, які є філософськими або науковими знаннями, отриманими від попередніх поколінь, і незалежно

набутими знаннями, які є філософськими чи науковими знаннями, набутими через неупереджене спілкування. Лише розуміння інших культур дозволяє зрозуміти власну, хоча культурна різноманітність не скасовує єдності людства та єдиної природи людини за межами еволюційного континууму прогресу.

К.Леві-Стросс вважає причиною виникнення даних понять і поглядів певні психологічні складності, які відчувають представники західної цивілізації при контакті з іншими культурами. Найбільш давня установка, безсумнівно, що має міцну психологічну підставу, оскільки має тенденцію проявлятися щоразу в кожному з нас, як тільки ми потрапляємо в несподівану ситуацію, полягає в простому відкиданні форм, в тому числі політичних, найбільш віддалених від тих, з якими ми себе ідентифікуємо. "Це не як у нас", "це не слід дозволяти" – такі реакції, передають все те ж відштовхування при зустрічі з життям і мисленням, нам чужими. Звичайно, досвід Чужого може також виходити з відрази або із суміші привабливості та відрази. Загалом розуміння Іншого передбачає акт комунікації. Однак Інший сприймається і як прихована загроза. Тут проявляється парадоксальна фігура Іншого: Інший необхідний для набуття реальності Я, але контакт з Іншим неможливий поза мовним простором загальних однакових політичних смислів [3, с. 39]. Таке розрізнення є істотним, оскільки протягом часового простору однаковий когнітивний статус надається успадкованим знанням і знанням, отриманим незалежно.

Наприклад, Хасснер заявив, що «східна концепція нації» є етнічною, яка базується на спільній культурі, визначеній у термінах раси, мови, традицій або релігії, тоді як «західна концепція нації» спирається на державне, територіальне громадянство та політичну приналежність. Принципи. Хоча Греція широко критикує Туреччину як східне суспільство, умови, які визначаються

П'єр Хасснер також існує в грецькому суспільстві. Вплив релігії на суспільство та схожі цілі зовнішньої політики ще більше ілюструють те, що насправді образи, які Греція створила для турецького «Іншого», також вкорінені в грецькій політиці.

Наприклад, Куфудакіс заявив, що Греція має бути залучена до Балкан, не залишаючи відкритими двері для участі Туреччини, звинувачуючи Туреччину в прагненні стати регіональним гегемоном і на Балканах [7, с. 23].

Так само, хоча Туреччину критикували як охоронця американських інтересів, Міцотакіс як правий політик без вагань заявляє, що Греція підходить для того ж завдання.

Хоча Туреччину критикували як слугу Сполучених Штатів, греки ігнорують той факт, що саме економічна та політична допомога Сполучених Штатів і греко-американці сформували всю грецьку економіку періоду 1967-1974 років. Подібним чином, хоча населення Туреччини розглядається як серйозна проблема щодо членства в Європейському Союзі, багато грецьких політиків наголошували на тому, що турецьке населення є «елементом влади», і Греція має значну порівняно не вигідну позицію в цьому відношенні [8, с. 871].

Насамперед, слід усвідомлювати, що Інший для нас спочатку – своє зі зворотним знаком. Це засаднича асиметрія. Воно постає як вимога, як провокація. На домагання Чужого ми відповідаємо у творчій формі, тобто даємо те, чого не маємо. Філософським базисом розуміння цієї проблематики є напрацювання Е. Гуссерля та Бернгарда Вальденфельса, який зазначає, що досвід Іншого та Чужого постає як досвід нездоланної відсутності. Відсутність завжди пов'язується з небуттям, а отже, з ірраціональним, немислимим, що, у свою чергу, в людському вимірі зв'язується зі смертю, абсурдністю, що підкреслюється протягом всієї історії людства.

Для Я „Інший” ірраціональний, немислимий. Тому викликає страх, неприязнь, прагнення уникнути його або знищити. С. Джонсон та А. Колеман Вальденфельс зазначає, що Я конститується в контрасті з Ти. Це включає контраст між Своїм і Чужим. Своє являє себе як доступне та приналежне, Чуже як недоступне і неприналежне [1, с. 79].

Ларс Сведсен у своїй роботі "Філософія зла" у 2010 р. відстоює думку, що розмежування "ми" і "вони" дуже важливе для самоідентифікації. Спочатку в такому розмежуванні немає нічого поганого. Проблема полягає в схильності до нерівнозначної оцінки складових пари понять, що є основою для різного ставлення до них.

Висновки. Таким чином, філософські чи наукові знання, отримані через неупереджене спілкування, мають бути привілейованими заради кращих турецько-грецьких відносин. Припускаємо, що існує набагато більше подібностей між національністю двох держав, яку можна визначити як синтез східної та західної концепції національності. Розв'язання конфлікту між сторонами може бути у раціональному діалозі під час структурних змін.

Бібліографічний список/References:

1. Waldenfels, Bernhard (2002). Introduction to phenomenology. Northampton, MA: Edward Elgar, 176 p.
2. Representations of the „other’s” in the Mediterranean world and its impact on the region / ed. by N. Kuran-Burçoğlu, S. Gilson-Miller. Istanbul: Isis press, 2004, 308 p.
3. Levi-Strauss Claude. Les structures élémentaires de la parenté. Population Année 1949, p. 772-774.
4. Smith, S. & Booth, K (eds.) (1995). International Relations Theory Today. Cambridge: Cambridge University Press, 217 p.
5. Volkan, Varmik D. & Itzkowitz, Norman. (1994). Turks and Greeks: Neighbours in Conflict. Cambridge: The Eothen Press, 233 p.
6. Foucault, M. (1980). Power/Knowledge: Selected Interviews and Other Writings 1972-1977. New York: MacMillan, 409 p.
7. Coulombis, T. A. (1983). The United States, Greece and Turkey: The Troubled Triangle. New York: Praeger Publishers, 317 p.
8. Johnson, C. & Coleman, A. The internal other: exploring dialectical relationship between regional exclusion and the construction of national identity // *Annals of the Association of American Geographers*. NY, 2012, Vol. 102, N 4, p. 863-880.

Khylko M., Tovmash D. Peculiarities of ways of solving international political conflicts on the example of Greece and Turkey

The article analyzes the features of ways to resolve international conflicts using the example of Greece and Turkey. In accordance with the defined object, subject of research and tasks, a methodology is introduced that involves the use of several methods and approaches. The following methods are used: the historical method made it possible to investigate the genesis of the conflict and identify the main points in its development. The sociological method made it possible to clarify the influence of international organizations on the resolution of the political Greek-Turkish conflict. The functional method was used to analyze the relationship between the political components of the conflict. The behavioral method was used to study the diverse behavior in the policy strategy in resolving the conflict of political leaders and interest groups. The systemic method made it possible to consider the conflict as a holistic political and social phenomenon. It is substantiated that the clash of interests between two countries can be rethought in order to take into account the causes of failures. It is proved that it is necessary to solve problems as a prerequisite for better relations. It is determined that there is no direct hostility or conflict between the two nations, instead identities were formed and constructed in accordance with the preferences of the regime. Thus, political culture and the idea of states as they are understood are fixed in terms of norms, values and their foreign policy orientations. The need for timely resolution of disagreements between the two countries is justified, which would contribute to their harmonious development, stability and effectiveness of the system of international relations. It is found out that in order to resolve the conflict, an analysis of the basic needs of social groups, the degree of their satisfaction with existing social norms and institutions is necessary. The international conflict between Greece and Turkey can be imagined as one of the forms of manifestation of contradictions in the mutual relations of participants in the system of international relations at the stage of exacerbation, when the need for their resolution has become apparent. It is noted that, realizing this need, the parties take mutual open actions that can be applied in a specific international situation.

Keywords: *political conflict, wars, national identity, information policy, democracy, conflict resolution methods, collective sense of ownership, Greek-Turkish relations, propaganda, international conflict, international relations, ethnic tension, violence, populism, inter-ethnic enmity, ethno-political conflict, de-escalation of the crisis*